

[Justitsministeren.]

Når det ærede medlem hr. Holmberg mener, at en 50 km-grænse før eller senere vil blive en 60 km-grænse, fordi vejene vil blive bedre, tror jeg ikke, at det ærede medlem har ret deri, for det, dette lovforslag drejer sig om, er en hastighedsbegrænsning i tæt bebyggede områder, og de veje, der findes dér, er der ingen mulighed for at forbedre i den henseende, det ærede medlem tænker på.

Det ærede medlem var imod 60 km-grænsen for last-, rute- og turistbiler. Jeg er ikke enig med det ærede medlem deri. Jeg ser sådan på det, at disse store vogne kan være meget farlige, de er vanskelige at bringe til standsning, og derfor tror jeg, det er rimeligt, at de stadig holder en moderat fart, men jeg er enig med det ærede medlem i, at der trænges til større overholdelse af bestemmelsen, og på den foranledning, det ærede medlem har givet mig, skal jeg rette den fornødne henvendelse til færdselspolitiet om, at de pågældende bestemmelser skal overholdes.

Det ærede medlem hr. Vagn Bro truede det høje ting med en folkeafstemning. Det vil jeg slet ikke gøre. Jeg er naturligvis ganske enig med det ærede medlem i, at hvis denne sag blev lagt ud til folkeafstemning, var der ikke tvivl om resultatet, men jeg tror ikke, at truslen er nødvendig. Det ærede medlem vil se ved anden behandling, at lovforslaget bliver vedtaget.

Helga Pedersen: Jeg skal gøre nogle få bemærkninger. Først i anledning af de betragtninger, den højtærede minister fremsatte.

Det skal i og for sig ikke fra min side bebrejdes den højtærede minister, at han har lagt lovforslaget frem til diskussion i folketinget. Det synes jeg også fremgik af de indledende ord i min tale.

Ministeren siger, at han finder argumenterne fra lovforslagets modstandere krampagtige, og henviser i første række til taloplysninger fra 1950 til 1958. Jeg skal ikke sige

noget til disse taloplysninger i sig selv, men, som jeg sagde før, spørgsmålet er, hvad der med føje kan udledes af disse tal, hvilken vægt der skal tillægges dem. Man kan ikke uden videre bøje sig for et bombardement af tal. Vi søger ikke fra vor side at mistænkeliggøre tallene i sig selv, men vi søger en objektiv vurdering af tallene. Det er ikke irrelevant f. eks., hvad der gøres for overholdelse af en lov om hastighedsgrænse. Det er ikke irrelevant at tage i betragtning f. eks., hvor mange kørte kilometer der er tale om, eller hvor stor stigningen er i antallet af motorkøretøjer o. s. v., og det er ikke irrelevant, hvorledes statistikken er opstillet i de forskellige lande.

Den højtærede minister henviste også til, at der i USA er indført hastighedsbegrænsning i en række stater. Det forekommer mig — og jeg er dog lige kommet hjem fra USA — at det er praktisk talt udelukket at sammenligne trafikforholdene i USA med forholdene herhjemme, og det er nok et meget stort spørgsmål, i hvilket omfang disse regler overholdes i staterne. I sig selv er dette i et land, hvor bilerne laves større og kraftigere og stærkere end noget andet sted, og hvor vejnettet udbygges bedre end noget andet sted, at kunne få den vældige befolkning til at overholde en lav hastighedsgrænse på forhånd ikke meget sandsynligt. Man kan jo også gøre opmærksom på, når man endelig vil henvise til forholdene i USA, at man jo også dér har den omvendte regel, den regel, at der på en række områder skal køres med hastighedsminimum, og der er vel ingen, der — i hvert fald i øjeblikket — tænker på at gennemføre en regel af den art herhjemme.

Ministeren var inde på en kritik vedrørende de såkaldte sagkyndige og nævnte en artikel, som jeg ikke mindes at have set, — det drejede sig om en artikel i et af auto-bladene — hvor der skulle være henvist til, hvad politiinspektør Groes-Petersen ønskede. Der skulle være sagt, at han ikke ønskede en hastighedsbegrænsning. Jeg synes ærlig talt, at den højtærede ministers udlægning